

Arrest

**nr. 93 734 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 1 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat T. VAN POECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen van de verwerende partij dient de verzoeker op 24 september 2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als descendant in. Hij bekomt de E-kaart op 9 oktober 2009.

De verzoeker wordt op 11 april 2012 uitgenodigd om stukken voor te leggen ter staving van zijn huidige situatie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 juni 2012 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van

meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing die op 7 juni 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als descendant op 24/09/2009, en verkreeg de E-kaart op 9/10/2009. Overeenkomstig artikel 42ter, §3 en 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 11/4/12 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn/haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3C lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 25/4/12, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: brief van het ocmw Sint-Niklaas met een uitvoerige beschrijving van de persoonlijke situatie, ocmw-attest waaruit blijkt dat betrokkene leefloon geniet als alleenstaande, een overeenkomst met CADOR inzake arbeidsonderzoek, een GTB trajectovereenkomst, een goedkeuring arbeidszorg Vlaams subsidieagentschap werk en sociale economie, een afsprakennota arbeidszorg, een huishoudelijk reglement arbeidszorg, een brief mbt voornaamswijziging UZ Gent, bewijs van ontslag in onderling akkoord dd 1/9/10, een arbeidsovereenkomst dd 14/12/09 en een onderhuurcontract SVK Waasland.

Sinds 3/11/2010 vervoegt betrokkene niet langer het familielid van de Burger van de Unie en is niet langer ten laste van diezelfde burger van de Unie gezien de financiële hulp van het OCMW voor betrokkene. Gelet op deze nieuwe situatie voldoet betrokkene dus niet langer aan de voorwaarden van gezinshereniging (art 40bis - wet 15.12.1980). Uit het dossier blijkt evenmin dat er sprake is van ernstige, humanitaire elementen die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan (art. 42 ter §1, 3B lid - wet van 15.12.1980). Bijgevolg dient het verblijfsrecht te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 29/4/2011 niet meer is tewerkgesteld. Heden voldoet betrokkene dus niet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer (art 40 §4 1° - wet 15.12.1980). Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon betrokkene nog 6 maanden, vanaf de dag dat betrokkene onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer (artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980).

Voor zover betrokkene heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest, Heden dient te worden vastgesteld dat betrokkene nog steeds niet wordt tewerkgesteld ondanks de in het dossier uitvoerig toegelichte inspanningen van de VDAB, het OCMW en het GTB (Gespecialiseerde Trajectbepaling en Begeleidingsdienst).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 2de categorie als alleenstaande. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden (art 40 bis §2 3° en art 40 §4 van de wet van 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42ter §1 en artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de formele en de materiële zorgvuldigheidsplicht.

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

De verzoeker zet de middelen als volgt uiteen:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1 Eerste middel

Dat het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel en uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite én in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de staatssecretaris van Asiel en migratie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie volgende motivering verleent: "Voor zover betrokkene heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Heden dient te worden vastgesteld dat betrokkene nog steeds niet wordt tewerkgesteld ondanks de in het dossier uitvoerig toegelichte inspanningen van de VDAB, het OCMW en het GTB (Gespecialiseerde Trajectbepaling en Begeleidingsdienst)." (stuk 2)

Dat uit de zeer korte motivering duidelijk blijkt dat verweerder helemaal geen rekening houdt met de feitelijke toestand van verzoeker.

Nergens wordt immers melding gemaakt van het feit dat verzoeker een transseksueel is en zware concentratieproblemen heeft, waardoor het zeer moeilijk is om werk te vinden. Gezien zijn medische toestand, is het dan ook logisch dat verzoeker nog geen werk kon vinden.

Verzoeker doet, rekening houdende met zijn situatie, wel alle mogelijke inspanningen om gepast werk te vinden. Er werden de nodige onderzoeken verricht om gepaste arbeid te kunnen vinden voor verzoeker. Bovendien was het resultaat van deze onderzoeken pas bekend, enkele dagen na de bestreden beslissing. Doch blijkt nergens uit de motivatie dat hiermee rekening is gehouden. Er wordt louter verwezen naar de "de inspanningen van de VDAB, het OCMW en het GTB", terwijl deze inspanningen nog volop in voege zijn.

Verder wordt er slechts melding gemaakt van het feit dat verzoeker nog steeds niet tewerkgesteld is. Hetgeen ook logisch is gelet op de lopende arbeidsonderzoeken. De kans dat verzoeker zeer binnenkort werk zal hebben is dan ook reëel.

Bovendien is verzoeker gedurende de laatste zes maand wel tewerkgesteld geweest als vrijwilliger. Een gegeven dat niet vermeld wordt in de bestreden beslissing, hoewel dit toch niet onbelangrijk is.

Gelet op de feitelijke situatie van verzoeker en het volledig ontbreken van een adequate motivatie, begrijpt verzoeker dan ook niet waarom hij het slachtoffer is geworden van de bestreden beslissing.

Tevens is de omstandigheid dat een persoon ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel niet voldoende, maar moet het steeds om een onredelijke belasting gaan.

Gezien de feitelijke situatie van verzoeker, lijkt het in casu niet om een onredelijke belasting te gaan of wordt dit minstens niet aangetoond in de motivatie van de bestreden beslissing.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden.

2.2 Tweede middel

Schending van de formele en materiële zorgvuldigheidsplicht;

Overeenkomst het formele zorgvuldigheidsbeginsel moet de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voorbereiden en uitvoeren.

Uit de stukken, die werden overgemaakt aan verzoeker bij de bestreden beslissing, en waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, blijkt duidelijk dat de overheid onzorgvuldig gehandeld heeft.

Immers zit tussen de gebruikte stukken, een stuk dat betrekking heeft op een andere persoon, met name de individuele fiche werk en sociale economie van mevrouw Rita Verdickt. Dit stuk werd geenszins overgemaakt door verzoeker zelf, en verzoeker begrijpt dan ook hoegenaamd niet hoe dit in haar stukkenbundel geraakt is.

De enige verklaring bestaat er in dat de overheid dit stuk bij de stukkenbundel van verzoeker gevoegd heeft, en daarna de bestreden beslissing genomen heeft.

Dergelijke wijze van handelen kan enkel het onzorgvuldig handelen aantonen van de administratieve overheid die de beslissing genomen heeft.

Minstens, indien het beslissingnemende orgaan dit stuk niet per abuis gevoegd zou hebben maar dit reeds eerder in de stukkenbundel zat, blijkt de onzorgvuldigheid in hoofde van het beslissingnemende orgaan uit het feit dat niet deze vastgesteld heeft dat er een verkeerd stuk was aangehecht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. De bestreden beslissing is gegrond op de artikelen 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt overwogen dat de verzoeker sinds 3 november 2010 niet langer een burger van de Unie vervoegt en evenmin van deze ten laste is, waardoor hij dus niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als descendent van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Evenmin heeft de verzoeker een zelfstandig verblijfsrecht, aangezien hij

sinds 29 april 2011 niet meer tewerkgesteld is, en dus niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als werknemer of werkzoekende van de artikelen 40, §4, 1° en 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Bovendien ontvangt de verzoeker een leefloon als alleenstaande, waaruit blijkt dat hij geen economische activiteit uitoefent noch over voldoende bestaansmiddelen beschikt, maar wel ten laste is van de overheid en dus een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel.

Aangezien de juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en de verzoeker derhalve in de mogelijk werd gesteld zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, herinnert de Raad eraan dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De verzoeker werd toegelaten tot verblijf als descendent op basis van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker sinds 3 november 2010 niet langer een burger van de Unie vervoegt en dus ook niet langer onder de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt door de verzoeker niet betwist. De verweerder kon op goede gronden besluiten dat het verblijfsrecht van verzoeker overeenkomstig artikel 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet werd beëindigd.

2.5. Dat verzoeker sinds 29 april 2011 niet meer tewerkgesteld is, wordt niet betwist noch dat verzoeker meer dan zes maanden werkloos is. De verzoeker voert echter aan dat de verweerder niet afdoende gemotiveerd heeft waarom de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Meer bepaald stelt de verzoeker dat de verweerder bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de feitelijke toestand van de verzoeker, die transseksueel is en zware concentratieproblemen heeft waardoor het moeilijk is om werk te vinden, maar wel alle mogelijke inspanningen doet om toch gepast werk te vinden. Volgens de verzoeker is het, gelet op de lopende arbeidsonderzoeken, logisch dat hij nog niet tewerkgesteld is, maar heeft hij een reële kans om binnenkort wel werk te hebben.

Waar de verzoeker dus beweert wel nog werkzoekend te zijn, dient de Raad op te merken dat de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet cumulatief dienen vervuld te zijn. Het volstaat derhalve niet dat een burger van de Unie werkbereid is en inspanningen levert om

werk te zoeken, hij dient tevens een reële kans te maken om te worden aangesteld. De verzoeker betwist niet dat hij op het moment van de bestreden beslissing reeds dertien maanden werkloos was. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Heden dient te worden vastgesteld dat betrokkene nog steeds niet wordt tewerkgesteld ondanks de in het dossier uitvoerig toegelichte inspanningen van de VDAB, het OCMW en het GTB (Gespecialiseerde Trajectbepaling en Begeleidingsdienst)*. Het feit dat hij in de maanden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing vrijwilligerswerk verrichtte, doet hieraan geen afbreuk. De gemachtigde kon derhalve op goede gronden oordelen dat de verzoeker niet als een werkzoekende in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kon worden beschouwd.

Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat de verzoeker reeds geruime tijd financiële steun ontvangt van het OCMW, met name een leefloon in de tweede categorie als alleenstaande. Daaruit volgt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt zonder economische activiteiten uit te oefenen in België. In de bestreden beslissing wordt vervolgens op een uitdrukkelijke en correcte wijze gesteld dat aangezien de bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, dit niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Daar wordt uitdrukkelijk bepaald dat een EU burger over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Waar verzoeker sinds geruime tijd een leefloon ontvangt, valt verzoeker niet onder toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit motief wordt door de verzoeker niet betwist noch weerlegd.

De verweerder kon aldus op goede gronden besluiten dat de verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat een voldoende schragend motief is om overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet zijn verblijfsrecht te beëindigen.

2.6. Waar de verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert en zich daarbij baseert op de aanwezigheid van een document dat een andere persoon betreft tussen de stukken bij de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de bundel inderdaad een individuele fiche werk en sociale economie op naam van R.V. bevat. In de bestreden beslissing wordt echter naar dit stuk verwezen, als zou het door de verzoeker zijn aangebracht. De verzoeker betwist echter dat hij dit stuk heeft aangebracht.

Daargelaten of het stuk door de verzoeker werd aangebracht, dan wel door een fout van de verweerder tussen de stukken is beland, blijkt uit de bestreden beslissing dat de motieven die de beslissing dragen op geen enkele manier gebaseerd zijn op het bewuste stuk. De stelling van de verzoeker dat de verweerder onzorgvuldig gehandeld heeft bij het nemen van de beslissing, die louter gebaseerd is op de aanwezigheid van dat stuk, houdt dan ook geen stand.

De verweerder kon op 1 juni 2012 dan ook oordelen dat de verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, en evenmin voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De bestreden beslissingen steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Verzoeker voert geen gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES